

podle § 490 tr. zák. důkaz pravdy, ani důkaz za účelem beztrestnosti podle § 4 zákona. Než o to tu nejde. Rozsudek nezjišťuje smysl dotyčné části článku. Jen z jeho výroku, že obsahem článku je podle názoru soudu založena skutková podstata přečinu proti bezpečnosti cti, naznačeného v §§ 488, 491 tr. zák., lze souditi, že soud kmetský nespátřoval podstatu výroku uvedeného pod I. (2.) výroku ve vyjevování okolnosti, že soukromý obžalobce je se svou manželkou rozveden a že se s ní soudí o výchovu a pobyt svého syna. Důležitější však je, že ani soukromý obžalobce s tohoto hlediska výrok ten nebral ani v trestním oznámení ani v obžalovacím spise, cítě se uraženým pouze tím, co v této souvislosti bylo o něm řečeno ještě jiného. Je proto nepřipustným rozšiřováním původní inkriminace, chce-li soukromý obžalobce teprve nyní dohoniti, co snad opomenul učiniti včas, a vnésti do posuzování věci i hledisko §§ 489, 490 (posl. věta prvního odstavce) tr. zák., z něhož po skutkové stránce věc probírána nebyla. Poněvadž — nehledíc k tomu, že se soukromý obžalobce proti připuštění a provedení důkazu spisy Nc I 13/23 okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze za řízení trestního nijak neohražoval a že ostatně nalézací soudce nemůže býti omezován ve volbě a hodnotění průvodních prostředků — zmateční stížnost kromě této námitky, jež neobstojí, proti sprostění obžalovaného Ervína H-ho v tomto bodě nic neuplatňuje, nemohla v této příčině býti uznána za odůvodněnu. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti s dalšími zákonnými důsledky (§ 288 čís. 1 a 3 tr. ř.) jen pokud důvodně napadá sprostění obžalovaného Ervína H-ho v bodě I. (1.) rozsudkového výroku a v bodech uvedených ve čtvrtém odstavci téhož výroku pod záhlavím »zvláště místy« — »der die höchste deutsche Bildungsstätte in Gefahr bringt und sich auf Kosten des deutschen Besitzstandes einen Judaslohn erwerben will« — »auf diese Weise will Professor Sch. sein Institut den Tschechen in die Hände spielen« — »Tatsachen, die das merkwürdige Deutschtum des Professors Sch. kennzeichnen« — »von solch einem Menschen darf füglich alles erwartet werden und die verantwortlichen Faktoren der deutschen Universität und des deutschen Volkes werden gut daran tun, diesem Patrioten ein besonderes Augenmerk zuzuwenden«, jakož i výrazem »Verräter«, — kdežto v ostatním bylo zmateční stížnost zavrhnouti jakožto bezdůvodnou, pokud se týče po zákonu neprovedenou.

Podnětu zástupce vydavatelů časopisů, by bylo zkoumáno, zda obžalování nenabízeli dostiučinění ve smyslu § 18 zák. čís. 124/24, nemohl soud zrušovací dbáti, poněvadž toto ustanovení předpokládá rozsudek uznávající na vinu obžalovaného, kteréžto podmínky použitelnosti § 18 zákona v souzeném případě není.

Čís. 2906.

Předmětem nálezu je věc ztracená, t. j. věc, která jest na místě dosavadnímu držiteli (vlastníku) neznámém nebo nepřístupném; dokud tento poměr k věci nenastane a dotčená osoba může se jí kdykoliv

uchopiti, jest věc v jeho držení (§ 171 tr. zák.); držba pomine podle § 349 obč. zák. teprve tím, že se věc ztratí, aniž má dosavadní držitel naději, že ji opět najde.

(Rozh. ze dne 24. září 1927, Zm I 128/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc, že by v jednání obžalovaného mohla býti shledána na nejvyšše skutková podstata zločinu podvodu podle § 201 písm. c) tr. zák., dovozuje stížnost, by dolíčila beztrestnost skutku, dále, že dlužno uvážiti, že obžalovanému bylo naprosto nemožno, nález včas ohlásiti, a že by byl obžalovaný, kdyby byl při vybalování zboží na trhu v D. na tašku přišel, nález ihned na patřičném místě ohlásil. Námitka není provedena po zákonu. Neboť rozsudek zjišťuje, že si obžalovaný tašku vědomě a úmyslně přisvojil, t. j. ujal se jí, by ji nadále a trvale držel jako svůj majetek. Avšak nehledíc k tomu, je známka krádeže »cizí držba« stížností popřena neprávem a ustanovení § 201 písm. c) tr. zák. se ke skutku obžalovaného nevztahuje. Předmětem nálezu je věc ztracená, t. j. věc, která jest na místě dosavadnímu držiteli (vlastníku) neznámém nebo nepřístupném. Dokud nenastane tento poměr k věci a dotčená osoba může se jí kdykoliv uchopiti, jest věc v jeho držení. Pomineť držba podle § 349 obč. zák. teprve tím, že se věc ztratí, aniž má dosavadní držitel naději, že ji opět najde. Podle rozsudečného zjištění odešla M-ová, nechavši nedopatřením svou toboleku na pultě obžalovaného, a pohřešivši tašku po svém příchodu domů (as po $\frac{1}{4}$ hodině), vrátila se ihned do M., avšak obžalovaný byl již pryč. Vědouc, kde taška je, a jsouc s to, by se kdykoli k místu tomu vrátila, měla M-ová přese své nedopatření možnost i nadále nakládati s taškou po celou dobu, po kterou zůstala taška na místě, kde ji M-ová zanechala; měla i vůli s ní nadále jako dosud nakládati. Tato M-ovou také zamýšlená možnost dalšího nakládání s taškou zanikla nikoliv již jejím odchodem od pultu obžalovaného, nýbrž teprve tím, že obžalovaný, jak předpokládá rozsudek, tašku zabalil a v kufru mezi jiné věci ukryl. Taška i s obsahem (penězi) byla tudíž v době souzeného skutku ještě v držení M-ové, z níž ji teprve obžalovaný podle rozsudkového zjištění vybavil, tudíž odňal, takže se k jeho činu nevztahují ustanovení o zločinu podvodu, nýbrž ustanovení o zločinu krádeže.

Čís. 2907.

Trestné činy spáchané československým příslušníkem oblasti uher-
ského zákona v cizině dlužno posuzovati podle příslušných předpisů